

Arrest

nr. 254 455 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MERCKX, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2007 dient verzoeker, samen met mevrouw S.D., van Belgische nationaliteit, een huwelijksaanvraag in. Op 9 mei 2008 huwt verzoeker met mevrouw S.D. Op 12 november 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een Fkaart. Op 9 september 2014 dient verzoeker een aanvraag om duurzaam verblijf in. Hij wordt op 7 augustus 2015 in het bezit gesteld van een F+kaart. Op 26 september 2016 scheidt verzoeker van mevrouw S.D. uit de echt.

Op 17 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 209 632 van 19 september 2018 het beroep verwerpt.

Op 27 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en legt een inreisverbod op. Tegen voormelde beslissingen dient verzoeker een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 240 032 en nr. 240 033 van 25 augustus 2020 de beroepen verwerpt.

Op 22 juni 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn minderjarig kind A. A. (Belgische nationaliteit). Op 14 december 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 22.06.2020 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): I. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)1981

Geboorteplaats: Ariana

Rr: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in, in functie van zijn minderjarige kind A. A. (...) (rr.(...)), van Belgische nationaliteit. Dit in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Daartoe dient enerzijds in overweging genomen te worden of betrokkene al dan niet een inreisverbod heeft en dus recht op binnenkomst, anderzijds dient ook de afhankelijkheidsrelatie die hij heeft tegenover de referentiepersoon (of omgekeerd) in overweging te worden genomen.

Vooreerst blijkt dus uit het dossier dat mijnheer het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 6 jaar genomen op 27.03.2020. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht, gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen en het bevoegde bestuur het niet heeft ingetrokken of opgeheven. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van zes jaar verlaten heeft. Het inreisverbod bestaat wel degelijk en heeft bindende kracht gezien het werd betekend. Op het moment dat het werd genomen was het minderjarig kind reeds geboren. Betrokkene is trouwens de ouder van twee Belgische kinderen. Het inreisverbod werd toen als maatregel evenredig geacht. Er werd een afweging gemaakt van de gezinsbelangen van betrokkene en het belang van de kinderen enerzijds en het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde anderzijds.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een nieuwe aanvraag gezinshereniging opnieuw deze afweging te worden gemaakt. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als

rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie)

In casu blijkt dat betrokkene niet samenwoont met de kinderen. Zij wonen in een pleeggezin. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene door herhaaldelijke periodes van gevangenschap, voorafgaandelijk aan de plaatsing van de kinderen, ook in het verleden niet als voornaamste zorgdrager van de kinderen kon worden beschouwd. De kinderen werden reeds op 31.01.2013 door de jeugdrechtbank geplaatst in ‘Jeugdbegeleidingstehuis De Brem’ wegens een verontrustende opvoedingssituatie. Ter staving van de financiële/affectieve band met de kinderen legt betrokkene volgende documenten voor:

- Een verklaring van de ex-partner waarin is opgenomen dat mijnheer zich op haar adres mag vestigen in Oostende dd. 15.04.2020
- Uitprint van verslag van achtereenvolgende consultatie bij arts dd. 7.11.2017 (over TBC-behandeling) van betrokkene zelf
- Getuigenis van J. A. (...) ivm contact van betrokkene met zijn kinderen van maart 2012 tot en met november 2018
- Een brief van Pleegzorg West-Vlaanderen
- Een lijst van betalingen ten gunste van de kinderen door betrokkene, opgesteld door B. M. (...), Hulpverlener Begeleiding Justitieel Welzijnswerk dd. 29.04.2020
- Lijst van bewegingen op betrokkenes rekeningtegoed in de gevangenis van 1 jan 2012 tot 29 april 2020. Uit deze lijst blijkt dat betrokkene wel eens een bedrag heeft overgemaakt aan zijn ex-partner, alsook aan begeleiding huis de Brem, dat is het centrum waar de kinderen werden opgevangen alvorens zij in een pleeggezin terecht kwamen + bijhorende schriftelijke aanvragen van betrokkene tot betaling van bedragen aan De Brem.
- Mail van M. M. (...) dd.29.06.2017, medewerkster van De Brem. Ze heeft het over de bezoeken die De Brem organiseert van de kinderen aan betrokkene in de gevangenis, van bezoeken van de vader aan De Brem tijdens zijn uitgaansvergunningen en de verdere plannen daarmee. Echter, uit andere informatie in het dossier blijkt dat de uitgaansvergunningen nadien zijn stopgezet omdat betrokkene zich had misdragen in de gevangenis.
- De bezoekerslijst doorgestuurd door J. N. (...), penitentiair assistent aan de advocaat van betrokkene: uit de bezoekerslijst blijkt de ex-partner nog enige tijd betrokkene te hebben bezocht, alsook zijn kinderen overeenkomstig de informatie die hierboven reeds werd aangehaald
- Bezoekerslijst van het gesloten centrum waaruit blijkt dat de kinderen ook daar 2 keer op bezoek zijn geweest bij hun papa
- Mail van de kinderen, doorgestuurd door de pleegpapa aan de raadsman van betrokkene, ten gunste van betrokkene

Uit het geheel van bovenstaande documenten blijkt dat betrokkene tot op heden nog nooit de zorg over zijn kinderen heeft gehad. Hij was daar voorafgaande aan zijn opsluiting niet toe in staat, tijdens zijn opsluiting uiteraard evenmin. Tot op heden heeft hij de zorg niet gekregen, de rechtbank acht het in het belang van de kinderen dat ze in het pleeggezin kunnen verblijven. Niets wijst er op dat de emotionele of lichamelijke ontwikkeling van de kinderen door die scheiding van papa tot op heden schade heeft opgelopen. Wel integendeel, de kinderen werden net geplaatst omdat ze, voor zover ze nog in hun thuisituatie verkeerden, daar wel schade van ondervonden. Nergens uit bijgevoegde getuigenissen en attesten van de pleegzorgdienst of de vonnissen van de rechtbank blijkt er uitzicht te zijn op een daadwerkelijke hereniging van vader met kinderen waarbij hij wel degelijk de zorg opneemt. Er is nog steeds enkel sprake van contact dmv bezoek. Het is dus redelijk te stellen dat bij een scheiding omwille van deze weigering tot verblijf, de emotionele of lichamelijke ontwikkeling van de kinderen niet meer in het gedrang zou komen zoals op heden reeds het geval was. De beslissing houdt ook niet in dat betrokkene zijn vaderschap niet verder zou kunnen uitoefenen. Zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen is het best mogelijk verder contact te houden met de kinderen. Op gezette tijdstippen de tijd en de gelegenheid scheppen dat de kinderen contact kunnen maken met betrokkene, moet evenzeer te organiseren zijn als betrokkene in het buitenland verblijft als dat dit tweewekelijks

werd georganiseerd in de gevangenis. Niets weerhoudt er betrokkene ook van een financiële band met zijn kinderen vanuit het buitenland te onderhouden. Voorts kunnen er afspraken gemaakt worden tussen het pleeggezin en/of de ondersteunende pleeggezin dienst van de kinderen en betrokkene. Deze beslissing verhindert immers niet dat de kinderen hun vader occasioneel in de vakanties zouden kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. Het evenwicht van de kinderen bij een - louter fysieke - scheiding van betrokkene, hoeft helemaal niet in het gedrang te komen. Er is ook geen sprake van dat de kinderen België zouden moeten verlaten, indien dit gevraagd wordt van betrokkene. De kinderen hebben de Belgische nationaliteit, worden hier goed begeleid, hebben na jaren in een centrum geborgenheid gevonden in een pleeggezin, dit alles komt helemaal niet in het gedrang door de vrijstelling van betrokkene en het feit van zijn verblijfsrecht heden geweigerd wordt. Voor de kinderen is het pleeggezin wel degelijk een volwaardig alternatief. Nergens uit het dossier blijkt dat de kinderen het daar niet goed zouden hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt inderdaad dat er een goed contact tussen betrokkene en de kinderen en ook wel dat de kinderen/vader enorm goed begeleid zijn geweest door de pleegzorgdienst, De Brem alsook de pleegouders om dit contact mogelijk te maken. Niets sluit uit dat eenzelfde bereidwilligheid aan de dag wordt gelegd om de contacten met betrokkene vanuit het buitenland even goed te organiseren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat betrokkene de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven. De verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en de kinderen en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kinderen in België of een andere lidstaat te ontwikkelen, en desgevallend met zijn (ex-)partner, voor zover zij alsnog hun relatie zouden willen verder zetten. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische kinderen ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van België. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringbeslissing.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1. Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat verzoeker via huidig middel de schending van de materiële motiveringsplicht inroept. Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn. Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd. Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2. Dienst Vreemdelingenzaken weigert een verblijf van meer dan drie maanden door verwijzing te maken naar de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens dochter A. A. (...). Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie rekening gehouden te worden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van

het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land. Men besluit in de bestreden beslissing dat er geen concrete elementen voorliggen van deze vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Nochtans zijn er belangrijke elementen die genegeerd werden door DVZ bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij geven zelf aan dat leeftijd een belangrijk criterium is. A. (...) en A. (...), zijn slechts 14 en 12 jaar oud, een leeftijd waarop zij vast en zeker nood hebben aan hun vader. Over dat aspect wordt met geen woord gerept desondanks men zelf stelt dat leeftijd een belangrijk criterium is. Waarover ook in alle talen gezwezen wordt, is de verklaringen van verscheidene verzorgers en de kinderen zelf, die aangeven dat zij niets liever willen dan bij hun papa zijn en dat zij hunkeren naar een thuis met papa. Deze verklaringen geven aan dat er een duurzame en diepgaande affectieve relatie is. Zo werd het volgende verklaard door mevrouw A. (...) (begeleider tijdens gevangenisbezoek) (stuk 4):

“Beiden durfden wel eens om de aandacht van hun vader te strijden. (...) De beste periode voor de kinderen was toen I. (...) tijdens het penitentair verlof op bezoek kon komen in DE BREM. Toen de uitgangsvergunningen werden ingetrokken was dit voor beiden een enorme klap.”

(...) “A. (...) en A. (...) groeiden op in De Brem. Hoewel ze een goede en veilige plaats vonden in het pleeggezin, blijven ze naar hun eigen thuis verlangen. Mama onderneemt stappen, maar papa blijft een gemis. Ik zou graag zien welke stappen I. (...) zou nemen als hij de kans krijgt.”

Mevrouw D. N. (...) verklaart eveneens het volgende (stuk 5):

“Ik vertrouw er gewoon op dat alles goed komt en papa vrijgelaten wordt. Hij gaf ook aan papa te missen. (...)

Als pleegzorgbegeleidster heb ik ook steeds een goed contact ervaren tussen I. (...) en de kinderen. Ik merkte dat ze op elkaar gesteld zijn.

De kinderen zelf verklaarden het volgende (stuk 35):

“Hallo,

Ik ben A. A. (...) en ik heb gehoord dat mijn papa, I. A. (...), voor 6 jaar naar Tunesië gaat en ik vind dat niet tof dus kunnen jullie dat alstublieft veranderen?

Goeie dag,

Ik ben A. A. (...), de dochter van I. A. (...).

Mijn papa vertelde mij dat hij moest vertrekken naar Tunesië. Maar ik zou graag hebben dat papa niet voor 6 jaar moet vertrekken en bij ons in België kan blijven. Want ik zou het niet leuk vinden dat ik papa niet meer kan bezoeken en leuke dingen met papa doen...Ik zou het heel erg fijn vinden als papa bij ons in België kan blijven.

Hopelijk verandert dit iets aan de keuze dat papa moet vertrekken.”

Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat verzoeker wel degelijk belangrijk is voor de emotionele ontwikkeling van de kinderen. Zij willen hem zien, zij hebben nood aan hem.

Daarenboven doet DVZ het tweewekelijks bezoek op woensdag namiddag van de kinderen aan verzoeker af als een fait divers. Men mag niet vergeten dat deze bezoeken plaatsvonden van 2012 tot en met 2020 (stuk 4 en 5). Dit zijn meer dan 208 bezoeken van telkens 2 uur die de kinderen brachten aan hun vader (stuk 14). Dit zijn dus meer dan 416 uren! Deze bezoeken zijn des te meer waard nu de kinderen van verzoeker hiervoor toch een grote afstand moesten afleggen. Zij hadden dus toch veel over voor hun vader. Nu stellen dat deze bezoeken geen afhankelijkheidsrelatie weerspiegelen, is ook afbreuk doen aan alles en iedereen die zoveel inspanningen hebben geleverd om deze contacten mogelijk te maken, meer in het bijzonder de pleegzorgbegeleiders, de kinderen en verzoeker.

Verzoeker heeft zijn kinderen ook steeds financieel verder onderhouden vanuit de gevangenis. Hij wou alleen maar het beste voor hun (stuk 13).

De verklaringen van de kinderen tonen bovendien ook aan dat zij gesteld zijn op hun vader en het regelmatige contact met hem. Het evenwicht van deze zal zeker verstoord raken wanneer zij dit contact zullen moeten missen.

3. DVZ gaat uit van foutieve aannames.

Zo stelt DVZ dat betrokkene niet heeft samengewoond met zijn kinderen en niet als voornaamste zorgdrager kan beschouwd worden. Het rijksregister toont aan dat verzoeker wel degelijk samenwoonde met zijn kinderen in 2008 minstens tot december 2011 (stuk 1). Zij woonden toen alle in de (...) te Oostende. Toen droeg hij de zorg voor hen. Meer zelfs, verzoeker droeg niet enkel zorg voor zijn kinderen, maar tevens voor zijn partner en de moeder van de kinderen. Met betrekking tot de zorg was de moeder immers zelfs niet in beeld, nu zij te kampen had met een alcoholprobleem. Het was verzoeker die helemaal alleen in stond voor de zorg van de kinderen en de zorg voor de moeder. Hij was wel degelijk de voornaamste zorgdrager. Het is pas op het moment dat verzoeker in de gevangenis terecht kwam, dat de kinderen terecht kwamen in de pleegzorg.

Daarnaast geeft DVZ aan dat verzoeker tot op heden ook niet de zorg heeft gekregen over zijn kinderen. Ook deze motivering is niet correct. Verzoeker heeft daartoe omwille van zijn opsluiting ook niet de kans toe gekregen. Uiteraard heeft verzoeker nog niet de volledige zorg over zijn kinderen kunnen bekomen. Verzoeker werd na het uitzitten van zijn gevangenisstraf administratief aangehouden en opgesloten in het gesloten centrum. Het is pas zeer recent dat verzoeker in vrijheid werd gesteld. Het is de logica zelfde dat de procedure bij de jeugdrechter nog niet verder gezet is kunnen worden. Stuk 30 toont daarentegen wel aan dat de jeugdconsulent er alles aan doet om verzoeker bij de procedure te betrekken. Verder haalt DVZ aan dat er uit niets zou blijken dat uitzicht zou zijn op een daadwerkelijke hereniging van vader met de kinderen. Het staat als een paal boven water dat verzoeker zijn rechten t.a.v. de kinderen steeds meer uitgebreid zullen worden. Verzoeker zal uiteraard eerst werk moeten zoeken, zijn appartement moeten inrichten om zijn kinderen te ontvangen en zal zo steeds meer bezoekrecht verkrijgen en langzaam aan de volledige zorg voor de kinderen weer op zich kunnen nemen.

Onomwonden stelt DVZ dat er uit niets blijkt dat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van de kinderen door de scheiding d.m.v. de plaatsing in een pleeggezin schade heeft opgelopen. Een scheiding d.m.v. een uitwijzing naar een ander land zou volgens DVZ dan ook geen schade genereren. DVZ gaat hier compleet voorbij aan het feit dat de kinderen altijd een doorgedreven contact zijn blijven houden met hun vader. Zij zagen hun vader fysiek elke twee weken! Een scheiding door een uitwijzing naar Tunesië, zal wél schade genereren. Zij zullen hun vader amper tot nauwelijks zien! Het zal een te grote opdracht en inspanning vragen van de pleegouders om reizen te organiseren naar Tunesië. De kinderen zijn nog te jong om zomaar alleen naar Tunesië te sturen. Bovendien kan men zich de vraag stellen, of men in deze corona- tijden, er überhaupt wel van mag uitgaan dat er nog snel gevlogen zal worden zonder de hele poespas aan tests en quarantaines.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoeker bestaat er uitsluitend uit dat de gemachtigde onterecht zou hebben geoordeeld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn twee kinderen.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag volgende stukken voorgelegd teneinde de afhankelijkheidsrelatie met zijn kinderen te staven:

“- Een verklaring van de ex-partner waarin is opgenomen dat mijnheer zich op haar adres mag vestigen in Oostende dd.15.04.2020

- Uitprint van verslag van achtereenvolgende consultatie bij arts dd. 7.11.2017 (over TBC-behandeling) van betrokkene zelf

- Getuigenis van J. A. (...) ivm contact van betrokkene met zijn kinderen van maart 2012 tot en met november 2018

- Een brief van Pleegzorg West-Vlaanderen

- Een lijst van betalingen ten gunste van de kinderen door betrokkene, opgesteld door B. M. (...), Hulpverlener Begeleiding Justitieel Welzijnswerk dd. 29.04.2020 - Lijst van bewegingen op betrokkenes rekeningtegoed in de gevangenis van 1 jan 2012 tot 29 april 2020. Uit deze lijst blijkt dat betrokkene wel eens een bedrag heeft overgemaakt aan zijn ex-partner, alsook aan begeleiding huis de Brem, dat is het centrum waar de kinderen werden opgevangen alvorens zij in een pleeggezin terecht kwamen + bijhorende schriftelijke aanvragen van betrokkene tot betaling van bedragen aan De Brem.
- Mail van M. M. (...) dd.29.06.2017, medewerkster van De Brem. Ze heeft het over de bezoeken die De Brem organiseert van de kinderen aan betrokkene in de gevangenis, van bezoeken van de vader aan De Brem tijdens zijn uitgaansvergunningen en de verdere plannen daarmee. Echter, uit andere informatie in het dossier blijkt dat de uitgaansvergunningen nadien zijn stopgezet omdat betrokkene zich had misdragen in de gevangenis.
- De bezoekerslijst doorgestuurd door J. N. (...), penitentiair assistent aan de advocaat van betrokkene: uit de bezoekerslijst blijkt de ex-partner nog enige tijd betrokkene te hebben bezocht, alsook zijn kinderen overeenkomstig de informatie die hierboven reeds werd aangehaald
- Bezoekerslijst van het gesloten centrum waaruit blijkt dat de kinderen ook daar 2 keer op bezoek zijn geweest bij hun papa
- Mail van de kinderen, doorgestuurd door de pleegpapa aan de raadsman van betrokkene, ten gunste van betrokkene."

Verzoeker betwist niet dat hij geen andere stukken dan de voormelde stukken heeft voorgelegd. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die door verzoeker werden voorgelegd. De desbetreffende motieven luiden als volgt:

"Uit het geheel van bovenstaande documenten blijkt dat betrokkene tot op heden nog nooit de zorg over zijn kinderen heeft gehad. Hij was daar voorafgaande aan zijn opsluiting niet toe in staat, tijdens zijn opsluiting uiteraard evenmin. Tot op heden heeft hij de zorg niet gekregen, de rechtbank acht het in het belang van de kinderen dat ze in het pleeggezin kunnen verblijven. Niets wijst er op dat de emotionele of lichamelijke ontwikkeling van de kinderen door die scheiding van papa tot op heden schade heeft opgelopen. Wel integendeel, de kinderen werden net geplaatst omdat ze, voor zover ze nog in hun thuissituatie verkeerden, daar wel schade van ondervonden. Nergens uit bijgevoegde getuigenissen en attesten van de pleegzorgdienst of de vonnissen van de rechtbank blijkt er uitzicht te zijn op een daadwerkelijke hereniging van vader met kinderen waarbij hij wel degelijk de zorg opneemt. Er is nog steeds enkel sprake van contact dmv bezoek. Het is dus redelijk te stellen dat bij een scheiding omwille van deze weigering tot verblijf, de emotionele of lichamelijke ontwikkeling van de kinderen niet meer in het gedrang zou komen zoals op heden reeds het geval was. De beslissing houdt ook niet in dat betrokkene zijn vaderschap niet verder zou kunnen uitoefenen. Zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen is het best mogelijk verder contact te houden met de kinderen. Op gezette tijdstippen de tijd en de gelegenheid scheppen dat de kinderen contact kunnen maken met betrokkene, moet evenzeer te organiseren zijn als betrokkene in het buitenland verblijft als dat dit tweewekelijks werd georganiseerd in de gevangenis. Niets weerhoudt er betrokkene ook van een financiële band met zijn kinderen vanuit het buitenland te onderhouden. Voorts kunnen er afspraken gemaakt worden tussen het pleeggezin en/of de ondersteunende pleeggezindienst van de kinderen en betrokkene. Deze beslissing verhindert immers niet dat de kinderen hun vader occasioneel in de vakanties zouden kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. Het evenwicht van de kinderen bij een – louter fysieke – scheiding van betrokkene, hoeft helemaal niet in het gedrang te komen. Er is ook geen sprake van dat de kinderen België zouden moeten verlaten, indien dit gevraagd wordt van betrokkene. De kinderen hebben de Belgische nationaliteit, worden hier goed begeleid, hebben na jaren in een centrum geborgenheid gevonden in een pleeggezin, dit alles komt helemaal niet in het gedrang door de vrijstelling van betrokkene en het feit van zijn verblijfsrecht heden geweigerd wordt. Voor de kinderen is het pleeggezin wel degelijk een volwaardig alternatief. Nergens uit het dossier blijkt dat de kinderen het daar niet goed zouden hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt inderdaad dat er een goed contact tussen betrokkene en de kinderen en ook wel dat de kinderen/vader enorm goed begeleid zijn geweest door de pleegzorgdienst, De Brem alsook de pleegouders om dit contact mogelijk te maken. Niets sluit uit dat eenzelfde bereidwilligheid aan de dag wordt gelegd om de contacten met betrokkene vanuit het buitenland even goed te organiseren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie."

Op basis van de bovenstaande motieven is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kinderen. Terecht wordt erop gewezen dat verzoeker nooit de zorg van zijn kinderen op zich heeft opgenomen. De

kinderen zijn sinds 31 januari 2013 door de jeugdrechtbank geplaatst bij het Begeleidingstehuis De Brem omdat er sprake was van een verontrustende opvoedingssituatie en zij zijn, na jaren in een centrum verbleven te hebben, inmiddels ondergebracht bij een pleeggezin. Nergens uit de bijgevoegde getuigenissen en attesten van de pleegzorgdienst of de vonnissen van de rechtbank blijkt er uitzicht te zijn op een daadwerkelijke hereniging van verzoeker met zijn kinderen waarbij hij wel de zorg opneemt. Het evenwicht van de kinderen zal bij een – louter fysieke – scheiding van verzoeker, niet in het gedrang komen. Evenmin zouden de kinderen België moeten verlaten aangezien zij de Belgische nationaliteit hebben en ze hier goed begeleid worden.

In zoverre verzoeker middels zijn betoog tracht aan te tonen dat er uit de voorgelegde stukken wél blijkt dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie, dient te worden vastgesteld dat verzoeker klaarblijkelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad beoogt. De Raad kan de gevraagde beoordeling niet maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820). Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing volstaat niet om te besluiten dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke beslissing.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een uittreksel uit het rijksregister en voert aan dat hij van 2008 tot minstens december 2011 met zijn kinderen zou hebben samengewoond. Dit stuk is niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de gemachtigde. Onafgezien van de vaststelling dat verzoeker zich bij zijn aanvraag niet gesteund heeft op de vermeende periode van samenwonen, volstaat dit uittreksel niet om de vaststellingen van de gemachtigde te weerleggen. Er blijkt uit dit uittreksel immers niet dat er tussen verzoeker en de kinderen een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan. Verzoeker beweert dat hij met zijn kinderen zou hebben samengewoond van 2008 tot minstens december 2011, maar hij gaat eraan voorbij dat hij gedurende die periode verschillende keren in de gevangenis heeft verbleven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 november 2007 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van vrijheidsberoving -wederechtelijk door particulier, op 2 april 2008 werd verzoeker in voorlopige vrijheid gesteld, op 22 oktober 2010 werd verzoeker aangehouden en op 23 oktober 2010 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, op 18 januari 2011 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd hij onder voorwaarden vrijgesteld en op 11 oktober 2011 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging en poging tot misdad.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM. Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd. De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is. De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII). Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in

de zaak RvV X / II). Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt. Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zij hield op geen enkele wijze rekening met het doorgedreven fysieke bezoek tussen kinderen en verzoeker. Ook de verklaringen van de kinderen en diens wens om herenigd te worden met hun vader wordt volledig terzijde gelegd, zelfs niet besproken. Nochtans werd reeds duidelijk uit de overgemaakte stukken dat de kinderen erg gehecht zijn aan hun vader en hem missen wanneer hij er niet is.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker partij verwijst naar de uiteenzetting van het eerste middel en voert aan dat de gemachtigde overhaast, onnodig en ondoordacht te werk zou zijn gegaan. De gemachtigde zou geen rekening hebben gehouden met het fysieke bezoek tussen de kinderen en verzoeker, en ook niet met de verklaringen die de kinderen hebben afgelegd.

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel rekening heeft gehouden met alle stukken die door verzoeker in het kader van zijn aanvraag heeft bijgebracht.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Verzoeker verwijst naar zijn uiteenzetting van het eerste middel. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kinderen.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van artikel 13 EVRM, laat de Raad gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat artikel 13 EVRM geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, *La Convention Européenne des droits de l'homme*, Bruxelles 1990, p. 93.) en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. Zoals blijkt uit het derde middel toont verzoeker niet aan dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Derde middel: schending van artikel 8 EVRM

1. Aangezien ten derde het art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden, afzonderlijk en in samenhang gelezen met de materiële motiveringsverplichting.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit derde middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord familieleven. In het licht van artikel 8 EVRM dient de overheid bij het nemen van de beslissing tot weigering van een verblijfsaanvraag het individueel belang af te wegen tegen het algemeen belang. De overheid zal dus bij het nemen van de beslissing rekening moeten houden met het bestaande familie -en gezinsleven. Indien verzoeker teruggestuurd wordt naar Tunesië, zal hij gescheiden worden van zijn minderjarige kinderen. De bestreden beslissing maakt zowel in hoofde van verzoeker een flagrante schending uit van zijn recht op de eerbiediging van een privé, familie- en gezinsleven als in hoofde van zijn kinderen. Verzoeker wil hier in België dan ook verder blijven wonen en het hecht contact met zijn kinderen behouden, hetgeen niet mogelijk is indien verzoeker 2.500 km van hen verwijderd is. De (gedwongen) terugkeer van verzoeker zou een ernstig en onherstelbaar nadeel berokkenen aan hemzelf en zijn kinderen. Dit nadeel is niet proportioneel aan het eventuele nadeel dat de Belgische Staat zou ondervinden indien verzoeker verder in België verblijft. Een scheiding met België maakt het voor verzoeker aldus volstrekt onmogelijk om een normale relatie te onderhouden met zijn kinderen. Eveneens ontzegt dergelijke scheiding ook het recht aan de kinderen van verzoeker om hun vader te zien, nu deze in België zullen blijven wonen. Om deze redenen schenden de bestreden beslissingen art. 8 E.V.R.M. ER BESTAAT EEN GEZINSLEVEN

2. Het begrip gezin is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsstaten moet worden geïnterpreteerd, waar bij het niet gaat om een gezin de iure, maar een gezin de facto. Het EHRM kiest niet voor een enge definitie van het begrip gezinsleven. Het is niet vereist dat relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan van sterke persoonlijke en emotionele relaties, die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het begrip gezinsleven vereist aldus de aanwezigheid van nauwe persoonlijke banden. Dat verzoeker deze nauwe banden heeft met zijn kinderen wordt niet betwist door de Belgische staat/DVZ.

3. Verzoeker heeft kort na zijn aankomst mevrouw D. C. (...) leren kennen en er is snel een duurzame relatie ontstaan (stuk 2). Uit deze duurzame relatie werden 2 kinderen geboren: A. A. (...) op 11.10.2007 en A. A. (...) op 06.08.2009 (stuk 1). Op 09.05.2008 besloten verzoeker en mevrouw D. C. (...) te huwen. Aan hun huwelijk kwam er acht jaar later, op 26.09.2016, een einde. Ondanks het feit dat verzoeker gescheiden is van mevrouw D. C. (...) in 2016, onderhouden verzoeker en mevrouw D. C. (...) nog steeds contact. In het kader van de vragenlijst van DVZ werd hierover het volgende genoteerd:

“Bent u getrouwd of hebt u een duurzame relatie in België?

Was getrouwd met S. D. C. (...), in 2016 gescheiden. Recent terug samen.”

“Heeft u familie in België?

Getrouwd in 9/5/2008, gescheiden in 26/9/2016, opnieuw samen sinds eind maart 2017. S. (...) bezoekt I. (...) terug in de gevangenis (zie bijlage historiek bezoek vanuit de gevangenis).

Op 14.12.2018 deed mevrouw D. C. (...) een nieuwe huwelijksaangifte. Op 12.03.2019 annuleerde zij deze huwelijksaangifte om onduidelijke redenen.

Op 15.04.2020 verklaarde zij (stuk 2):

“Ik ondergetekende D. C. S. (...) wonend (...) 8400 Oostende, geboren te Asse op 09/05/1978 verklaar hierbij dat A. I. (...) geboren op 02/05/1981 te Ariana toestemming heeft van mij om op mijn adres te komen wonen.”

Hieruit blijkt minstens dat er contact is tussen moeder en vader.

4. Er bestaat niet alleen een familieleven en duurzame relatie met mevrouw D. C. (...), maar uiteraard ook met de kinderen van verzoeker. Dat er een hechte band is tussen verzoeker en zijn kinderen, blijkt eveneens uit de verscheidene getuigenissen. De kinderen van verzoeker gaan hun vader op regelmatige basis bezoeken in de gevangenis nl. elke 14 dagen gedurende 2 uren. Dit al van 2012 tot heden. Deze verklaringen geven aan dat er een duurzame en diepgaande affectieve relatie is. Zo werd het volgende verklaard door mevrouw A. (...) (begeleider tijdens gevangenisbezoek) (stuk 4):

“Beiden durfden wel eens om de aandacht van hun vader te strijden. (...) De beste periode voor de kinderen was toen I. (...) tijdens het penitentair verlof op bezoek kon komen in DE BREM. Toen de uitgangsvergunningen werden ingetrokken was dit voor beiden een enorme klap.”

(...) "A. (...) en A. (...) groeiden op in De Brem. Hoewel ze een goede en veilige plaats vonden in het pleeggezin, blijven ze naar hun eigen thuis verlangen. Mama onderneemt stappen, maar papa blijft een gemis. Ik zou graag zien welke stappen I. (...) zou nemen als hij de kans krijgt."

Mevrouw D. N. (...) verklaart eveneens het volgende (stuk 5):

"Ik vertrouw er gewoon op dat alles goed komt en papa vrijgelaten wordt. Hij gaf ook aan papa te missen.

(...)

Als pleegzorgbegeleidster heb ik ook steeds een goed contact ervaren tussen I. (...) en de kinderen. Ik merkte dat ze op elkaar gesteld zijn.

De kinderen zelf verklaarden het volgende (stuk 35):

"Hallo,

Ik ben A. A. (...) en ik heb gehoord dat mijn papa, I. A. (...), voor 6 jaar naar Tunesië gaat en ik vind dat niet tof dus kunnen jullie dat alstublieft veranderen?

Goeie dag,

Ik ben A. A. (...), de dochter van I. A. (...).

Mijn papa vertelde mij dat hij moest vertrekken naar Tunesië. Maar ik zou graag hebben dat papa niet voor 6 jaar moet vertrekken en bij ons in België kan blijven. Want ik zou het niet leuk vinden dat ik papa niet meer kan bezoeken en leuke dingen met papa doen...Ik zou het heel erg fijn vinden als papa bij ons in België kan blijven.

Hopelijk verandert dit iets aan de keuze dat papa moet vertrekken."

Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat verzoeker wel degelijk belangrijk is voor de emotionele ontwikkeling van de kinderen. Zij willen hem zien, zij hebben nood aan hem.

5. Dat verzoeker met zijn gezin wel degelijk voldoet aan het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt bovendien bevestigd door de Belgische Overheid zelf. Zo stellen zij zelf in het BVG dd. 27.03.2020:

"Er wordt niet betwist dat de beëindiging van uw verblijf een inmenging uitmaakt in uw privé- en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden."

Bovenstaande toont op voldoende wijze aan dat er wel degelijk sprake is van een familieleven. Belangrijk in dat verband is ook te vermelden dat er wél een familieleven bestaat in België, maar niet in zijn land van oorsprong Tunesië. Verzoeker heeft daar geen enkele familie en dus ook geen enkele kans op het leiden van een gezinsleven aldaar. In dat verband speelt een schending van artikel 8 EVRM ontegensprekelijk wanneer een aanvraag tot verblijf geweigerd wordt in het land waar het enige gezinsleven gesitueerd is. De enige overige familie die verzoeker nog heeft woont in Italië. ER IS EEN ONGERECHTVAARDIGDE INMENGING IN HET GEZINSLEVEN

6. De weigering tot verblijf vormt een inmenging in het gezinsleven van verzoeker die ongerechtvaardigd is. Dat er sprake is van een inmenging wordt niet betwist, nu het bestaan van een familieleven vaststaat. Indien verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zal hij gescheiden worden van zijn familie. De bestreden beslissing maakt zowel in hoofde van verzoeker een flagrante schending uit van zijn recht op de eerbiediging van een privé, familie- en gezinsleven als in hoofde van mevrouw D. C. (...) en de kinderen. Verzoeker wil hier in België dan ook verder blijven wonen. De (gedwongen) uitzetting van verzoeker zou een ernstig en onherstelbaar nadeel berokkenen aan hemzelf én aan zijn familie. Een scheiding met België maakt het voor verzoeker aldus volstrekt onmogelijk om een normale relatie te onderhouden met zijn kinderen en mevrouw D. C. (...). Het zou de familiale banden doorknippen. Momenteel is er een doorgedreven fysiek contact tussen verzoeker en zijn kinderen elke twee weken gedurende twee uur. Het spreekt voor zich dat een mailtje, of een telefoontje dit geenszins kunnen vervangen, zelfs nog maar aan tegemoet kunnen komen. Des te meer wanneer ook blijkt dat verzoeker en de kinderen echt aan elkaar gehecht zijn en op elkaar gesteld zijn (stuk 5):

Verslag mevrouw D. N. (...)

"Ik vertrouw er gewoon op dat alles goed komt en papa vrijgelaten wordt. Hij gaf ook aan papa te missen.

Pleegouders gaven aan dat de bezoeken steeds op een goede manier zijn verlopen. Papa toonde steeds interesse in de kids, de kinderen waren blij om papa te zien en het contact verliep op een vlotte manier.

Als pleegzorgbegeleidster heb ik ook steeds een goed contact ervaren tussen I. (...) en de kinderen. Ik merkte dat ze op elkaar gesteld zijn."

Zo werd het volgende verklaard door mevrouw A. (...) (begeleider tijdens gevangenisbezoek) (stuk 4):

"Beiden durfden wel eens om de aandacht van hun vader te strijden. (...) De beste periode voor de kinderen was toen I. (...) tijdens het penitentair verlof op bezoek kon komen in DE BREM. Toen de uitgangsvergunningen werden ingetrokken was dit voor beiden een enorme klap"

(...) "A. (...) en A. (...) groeiden op in De Brem. Hoewel ze een goede en veilige plaats vonden in het pleeggezin, blijven ze naar hun eigen thuis verlangen. Mama onderneemt stappen, maar papa blijft een gemis. Ik zou graag zien welke stappen I. (...) zou nemen als hij de kans krijgt."

De kinderen zelf verklaarden het volgende (stuk 35):

"Hallo,

Ik ben A. A. (...) en ik heb gehoord dat mijn papa, I. A. (...), voor 6 jaar naar Tunesië gaat en ik vind dat niet tof dus kunnen jullie dat alstublieft veranderen?

Goeie dag,

Ik ben A. A. (...), de dochter van I. A. (...).

Mijn papa vertelde mij dat hij moest vertrekken naar Tunesië. Maar ik zou graag hebben dat papa niet voor 6 jaar moet vertrekken en bij ons in België kan blijven. Want ik zou het niet leuk vinden dat ik papa niet meer kan bezoeken en leuke dingen met papa doen...Ik zou het heel erg fijn vinden als papa bij ons in België kan blijven.

Hopelijk verandert dit iets aan de keuze dat papa moet vertrekken."

Ook de mogelijkheid tot het "periodiek reizen naar de plaats waar verzoeker verblijft" dient ernstig genuanceerd te worden. Uiteraard dient bij elke reis rekening gehouden te worden met de schoolvakanties. De kinderen van verzoeker gaan immers naar school en zij kunnen hun vader dan ook enkel zien in periodes van schoolvakanties. Dit zijn overigens ook de drukkere periodes om op reis te gaan en bijgevolg ook de duurdere periodes. Het zal financieel gezien moeilijk zijn om contact tussen verzoeker en diens kinderen financieel te organiseren. Daarenboven zal het ook organisatorisch moeilijk worden om het periodiek reizen op poten te zetten. De kinderen van verzoeker verblijven immers in een pleeggezin en het is niet geweten, noch gegarandeerd dat deze hun medewerking daaraan zullen verlenen. Bovendien is het in deze coronatijden maar de vraag of men nog zo vlot zal kunnen reizen. En als men al mag reizen, of hiervoor dan geen quarantaineperiodes gerespecteerd dienen te worden. Gezien de quarantaineperiode bepaald wordt op 14 dagen, is het quasi onmogelijk voor de kinderen van verzoeker om op bezoek te komen. Een schoolvakantie duurt vaak slechts maar één week, hooguit twee weken, met uitzondering van de grote vakantie. DE INMENGING IS ENKEL TOEGESTAAN INDIEN ZE VOORZIEN IS BIJ WET, EEN LEGITIEM DOEL NASTREEFT EN NOODZAKELIJK IS IN EEN DEMOCRATISCHE SAMENLEVING

7. Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in dergelijk geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 E.V.R.M. enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds. Het is aldus de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te behouden.

"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komen hierbij een beoordelingsvrijheid toe."

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden door de overheid naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. In casu dient te worden nagegaan of:

- Er een gezinsleven bestaat;

- EN

- Er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging is slechts gerechtvaardigd indien:

o Ze voorzien is bij wet;

o Een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8.2e lid EVRM

o En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De noodzaak wordt op haar beurt ook afgetoetst aan drie criteria:

- Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak?

- Is de maatregel/ het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken?

- Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken?

8. De bestreden beslissing werd genomen op basis van onderstaande beweegredenen:

- Het inreisverbod

- De afhankelijkheidsrelatie

Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie kan men niet vol houden dat deze er niet is. A. (...) en A. (...), zijn slechts 14 en 12 jaar oud, een leeftijd waarop zij vast en zeker nood hebben aan hun vader. De verklaringen van verscheidene verzorgers en de kinderen zelf, geven aan dat zij niets liever willen dan bij hun papa zijn en dat zij hunkeren naar een thuis met papa. Deze verklaringen geven aan dat er een duurzame en diepgaande affectieve relatie is. Zo werd het volgende verklaard door mevrouw A. (...) (begeleider tijdens gevangenisbezoek) (stuk 4):

"Beiden durfden wel eens om de aandacht van hun vader te strijden. (...) De beste periode voor de kinderen was toen I. (...) tijdens het penitentair verlof op bezoek kon komen in DE BREM. Toen de uitgangsvergunningen werden ingetrokken was dit voor beiden een enorme klap."

(...) "A. (...) en A. (...) groeiden op in De Brem. Hoewel ze een goede en veilige plaats vonden in het pleeggezin, blijven ze naar hun eigen thuis verlangen. Mama onderneemt stappen, maar papa blijft een gemis. Ik zou graag zien welke stappen I. (...) zou nemen als hij de kans krijgt."

Mevrouw D. N. (...) verklaart eveneens het volgende (stuk 5):

"Ik vertrouw er gewoon op dat alles goed komt en papa vrijgelaten wordt. Hij gaf ook aan papa te missen.

(...)

Als pleegzorgbegeleidster heb ik ook steeds een goed contact ervaren tussen I. (...) en de kinderen. Ik merkte dat ze op elkaar gesteld zijn.

De kinderen zelf verklaarden het volgende (stuk 35):

"Hallo,

Ik ben A. A. (...) en ik heb gehoord dat mijn papa, I. A. (...), voor 6 jaar naar Tunesië gaat en ik vind dat niet tof dus kunnen jullie dat alstublieft veranderen?

Goeie dag,

Ik ben A. A. (...), de dochter van I. A. (...).

Mijn papa vertelde mij dat hij moest vertrekken naar Tunesië. Maar ik zou graag hebben dat papa niet voor 6 jaar moet vertrekken en bij ons in België kan blijven. Want ik zou het niet leuk vinden dat ik papa niet meer kan bezoeken en leuke dingen met papa doen...Ik zou het heel erg fijn vinden als papa bij ons in België kan blijven.

Hopelijk verandert dit iets aan de keuze dat papa moet vertrekken."

Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat verzoeker wel degelijk belangrijk is voor de emotionele ontwikkeling van de kinderen. Zij willen hem zien, zij hebben nood aan hem.

Men mag niet vergeten dat bezoeken aan verzoeker plaatsvonden van 2012 tot en met 2020 (stuk 4 en 5). Dit zijn meer dan 208 bezoeken van telkens 2 uur die de kinderen brachten aan hun vader (stuk 14). Dit zijn dus meer dan 416 uren fysiek contact! Deze bezoeken zijn des te meer waard nu de kinderen van verzoeker hiervoor toch een grote afstand moesten afleggen. Zij hadden dus toch veel over voor hun vader. Nu stellen dat deze bezoeken geen afhankelijkheidsrelatie weerspiegelen, is ook afbreuk

doen aan alles en iedereen die zoveel inspanningen hebben geleverd om deze contacten mogelijk te maken, meer in het bijzonder de pleegzorgbegeleiders, de kinderen en verzoeker.

Verzoeker heeft zijn kinderen ook steeds financieel verder onderhouden vanuit de gevangenis. Hij wou alleen maar het beste voor hun (stuk 13).

De verklaringen van de kinderen tonen bovendien ook aan dat zij gesteld zijn op hun vader en het regelmatige contact met hem. Het evenwicht van deze zal zeker verstoord raken wanneer zij dit contact zullen moeten missen. De bestreden beslissing is dan ook verre van evenwichtig. Verzoeker heeft in het verleden fouten gemaakt, maar zijn straf hiervoor uitgezeten. Het is volstrekt onevenredig om nu te eisen dat hij zijn gezin achterlaat in België om zich te begeven naar een land waar niets of niemand op hem wacht. **HOGER BELANG KINDEREN WORDT NIET GERESPECTEERD**

9. De overheid heeft nagelaten een grondig onderzoek te doen van de situatie en de belangen terzake af te wegen. Zij had dienen te onderzoeken dat de bestreden handeling niet een aantasting zou kunnen zijn van een fundamenteel recht dat beschermd is door internationale juridische instrumenten waardoor België gebonden is, namelijk artikel 8 EVRM, omwille van zijn vaderschap ten aanzien van twee Belgische kinderen. Zij liet dit na.

Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie met mevrouw D. C. (...) en de kinderen in. Dat verzoeker een effectieve en affectieve band heeft met zijn kinderen en mevrouw D. C. (...) blijkt reeds uit bovenstaande.

Door de beslissing tot weigering van verblijf en een terugkeer naar Tunesië zal de band die verzoeker opbouwde met zijn kinderen teniet gedaan worden. Het hoger belang in hoofde van de kinderen wordt door een weigering niet gerespecteerd.

De minderjarige kinderen van verzoeker, hebben er belang bij hun vader te kennen, dat kan niet betwist worden. Zij willen ook bij hun vader zijn. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij zijn kinderen steeds graag heeft gezien en correct heeft behandeld. Ook de relatie met de moeder verloopt goed en vlot. Ook de moeder werkt mee aan het ondersteunen van de vader-kind relatie en moedigt contacten tussen beiden aan.

Het disproportionele karakter van de bestreden beslissing wordt frappanter wanneer men beseft dat verzoeker zijn rol als vader hem volledig uit handen wordt genomen. Wanneer verzoeker wenste na zijn vrijlating voor zijn kinderen te kunnen zorgen. Hij wist dat hij hiervoor een (juridisch) parcours zou moeten afleggen opdat er een einde gesteld zou kunnen worden aan de jeugdbeschermingsmaatregelen. Door deze weigering zal hij deze rol nooit kunnen opnemen en zullen de kinderen hun vader ook niet opnieuw leren kennen in deze opvoedende rol. Zij zullen dan immers noodgedwongen tot hun meerderjarigheid in een pleeggezin moeten blijven. Ook het belang van de kinderen dreigt derhalve met de voeten getreden te worden.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt staat aldus vast. Dat deze inmenging geoorloofd is, kan men bezwaarlijk hoog houden.

De stelling dat verzoeker niet zou samenwonen met zijn kinderen en dat aldus de uitwijzing niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op de uitwijzing van een ouder die wel met zijn kinderen samenwoont, kan niet weerhouden worden in huidig geval. Verzoeker is kort geleden in vrijheid gesteld en zal spoedig als hij de kans krijgt er alles aan doen om voor zijn kinderen een thuis te creëren.

Het is logisch dat verzoeker nog niet de tijd heeft gehad om een regeling inzake ouderschap uit te werken. Het is onredelijk om voor te houden dat de impact van een uitwijzing op verzoeker minder groot zou zijn omdat hij niet samenwoont met zijn kinderen. Verzoeker heeft de dagen in de gevangenis afgeteld om bij zijn kinderen te kunnen zijn. Elke uitgangsvergunning die hij kreeg, heeft hij aangewend om zijn kinderen te bezoeken. Nu hij eindelijk meer tijd bij zijn kinderen zou kunnen doorbrengen, wordt dit hem ontnomen.

Uit voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé-en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het is eerstens duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé-en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven zoals vervat in artikel 8 EVRM, vormt. Diepe en harmonieuze sociale en affectieve banden die verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst worden op ernstige wijze verbroken door de uitvoering van de bestreden beslissing.

In diezelfde zin werd overigens meermaals in de rechtspraak geoordeeld:

- RvV n° 98.126 dd. 28 februari 2013:

“Het is in casu absoluut misplaatst en onevenredig twee jonge adolescenten gedurende 8 lange jaren de aanwezigheid van hun vader te ontfangen.”

- EHRM nr. 50435/99 dd. 31 januari 2006 (Rodrigues da Silva en Hoogkamer/ Nederland):

“De uitwijzing van de moeder zou belangrijke gevolgen hebben op haar familieleven met haar jong kind. Het is duidelijk in het hogere belang van de dochter dat de moeder in Nederland blijft. De economische

welvaart van een land heeft niet de bovenhand op de rechten van verzoeksters op grond van artikel 8 EVRM, hoewel de moeder bij de geboorte van haar dochter zich in een onregelmatige situatie bevond in Nederland.”

Bovenstaande rechtspraak bevestigt dat er in huidige casus een inbreuk werd gepleegd op artikel 8 EVRM en de bestreden beslissing dient te worden geschorst én vernietigd.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig.

Verzoeker dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer hij zich beroept op artikel 8 EVRM. Verzoeker voert aan dat er een familieleven en duurzame relatie zou bestaan met mevr. D. C. en met zijn 2 minderjarige kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben.

Betreffende de vermeende relatie met mevr. D. C. wijst de Raad erop dat de loutere verklaring van mevr. D. C. dat *“verzoekende partij zich op haar adres mag vestigen in Oostende”* niet volstaat als bewijs dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardige relatie. Betreffende de minderjarige kinderen wijst de Raad erop dat verzoeker niet samenwoont met zijn kinderen. Meer nog, zij zijn sinds 31 januari 2013 door de jeugdrechtbank geplaatst bij het Begeleidingstehuis De Brem omdat er sprake was van een verontrustende opvoedingssituatie. Er blijkt niet dat verzoeker een dermate hechte affectieve band heeft met zijn kinderen dat die band beschouwd kan worden als een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kinderen. Er wordt vastgesteld dat geen beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM wordt aangetoond, zodat de aangevoerde schending van het verdragsartikel niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC